

— Не споредъ тебе, великы Княже, напустила ꙗко ты башинъ си домъ, не отъ тебе ти ся крѣкъ, а отъ враговы-тѣ на род-ать и'.

— Сега ти може слободно да ся върне въ башин-ать си домъ.

— Той сега ꙗко чуждъ за неж, ти ꙗко мома, и само кога ся върнѣтъ братиѣ-та и', тогѣ ти може да ся върне.

— Лукаво говорѣтъ уста-та ти! рече Святославъ срѣдито.

— Богъ да ты пази на правъ пѣтъ, Княже, каза старец-ать, и съ вѣрѣж да испѣди твоѣ-то невѣрѣе. Твоѣѣ волѣ ꙗко сега да ся застѣпишь за правѣ или за лукавѣ работѣ. Да дадешъ приѣмство-то Петрово на по-голѣмѣ-ать му сынъ, или на Гръци, ако ще го дадешъ на Гръци, то по-добрѣ самъ го земи.

— Не ꙗко лакома душа-та ми за чуждѣ имотъ, и рѣка-та ми не ще го отнеме, отговори Святославъ. Сынъ Петровъ ще сѣдне на тейковъ си златенъ столъ, и Българско, какво-то давѣ ꙗко плащало до сега на Гръци-тѣ, такво ще плаща и от-сега. Ваше-то иманѣ менѣ не ми трѣбова.

— Унасъ, Княже, не ꙗко бѣвало такво сра-